

[Kristen Amby.]

foreløbig har jeg i alt Fald ikke hørt andet, end at det Maal, man sætter sig i økonomisk Politik, er en virkelig socialistisk Politik. Det socialdemokratisk-kommunistiske Flertal skulde altsaa derfor have Mulighed for ogsaa at kunne blive til en socialdemokratisk-kommunistisk Anskuelse, altsaa en politisk Anskuelse, der kunde bære en Politik, selv om der er store Forskelligheder — det var der ogsaa mellem Radikale og Socialdemokrater.

Heroverfor ønsker vi at gøre det danske Folk opmærksom paa, at vi vil anse det for en Ulykke, om en saadan Politik blev herskende her i Landet. Vi tror ikke, det vilde skabe Fremgang og gode Kaar, om en saadan Politik fulgtes, der ikke vilde bygge paa de Produktionskræfter, der paa det private Initiativ og det privatejede Grundlag har skabt saa rig og saa god en Produktion, som sket er i Danmark. Det politiske, der skal afgøres ved dette Valg, er derfor simpelt hen dette ene: Ønsker man et socialdemokratisk-kommunistisk Flertal og dermed den Ensidighed i Udviklingen, dette maa medføre, eller ønsker man, at en ikke-socialistisk Anskuelse vedvarende skal have reel politisk Indflydelse paa Udviklingen i Danmark?

Det er naturligt for mig at sige, at den fremskridtsvenlige, demokratiske og frisindede Folkepolitik, som Det konservative Folkeparti har gjort og gør sig til Talsmand for, efter min Mening er uundværlig som medbestemmende Faktor, hvis en rolig, harmonisk og fremadskridende Udvikling med Sikring af Borgernes Frihed og Ret skal finde Sted. Jeg lægger for mit Vedkommende ikke saa megen Vægt paa Billedtale, naar det drejer sig om Politik, naar man taler om Begreberne Højre og Venstre i Udviklingen, men vi er godt nok tilfredse med at være blevet kaldt og betragtet som Partiet i Midten. Alle politiske Erfaringer lærer os, at skal en rolig og harmonisk Udvikling finde Sted, da midtsamles de politiske Kræfter i Folket. Og skal vi holde os til Billeder, er det klart nok, at de socialistiske Anskuelser ligger til venstre for os, og lige saa klart, at de outrerede økonomisk-liberalistiske Anskuelser ligger til højre. Vi er ikke Liberalister, men vi er liberale, det vil sige, at vi ogsaa i den økonomiske Verden tror paa Friheden, det liberale Princip; men det skal være en lovbunden Frihed og ikke en hemningsløs Frihed, hvor et umætteligt Profitbegær uden Hensyn til Stat, Samfund og Mennesker søger at mætte sig.

Jeg hørte nogle fra det ærede Venstreparti le. Jeg har tidligere oplevet, at de Herrer ikke kan distingvere, saa det undrer mig ikke. Der er Forskel paa det, jeg har skildret, og vild Liberalisme, som blot ønsker hemningsløst at udfolde sig — vi har set, hvad det fører til i den moderne Verden. Kun Produktionskraft, der — selv om det sker paa privat Initiativ og paa Privatejets Basis — er bundet af Hensynet til Lov og Orden i Samfundet, kan overhovedet fremme Udviklingen, det andet fører lige til Kaos og Fordærv.

Det tredje Maal, vi tror alle Mennesker er enige om, trods Meningsforskelle i øvrigt, er, at der i Fremtidens Verden skal skabes Menneskelighed og Frihed. Jeg har talt kort om, hvad vi forstaar ved Frihed. Frihed, det er ikke blot og først og fremmest noget ydre, nogle Frihedsrettigheder, selv om disse skal være ukrænelige og urørlige, hvis Friheden skal sikres, men Friheden bestaar i en indre Holdning over for Tilværelsen, og vi erklærer højlydt, med høj Røst, vor Kærlighed til den demokratiske Frihed, der alene kan give Rammen for den menneskelige Frihed, der kan betyde for alle Mennesker i Samfundet, høj og lav, i hvilket Kald, i hvilken Gerning man end staar, den Rankhed, Uafhængighed og Frihed i Sindet, der gør os alle til Borgere i et paa Menneskerettigheder bygget Samfund.

Men Friheden skal sammenknyttes med Menneskelighed. Menneskelighed — et smukt Ord! Et misbrugt Ord! Og dog rummer det vel det, der trods alt er det dybeste Fællestræk hos os Danske — hos os alle.

Ikke for intet har Grundtvigs Aand svævet over det danske Samfund. Endnu — og vi haaber, det aldrig vil ske — er vi her i Danmark ikke kommet længere fra hinanden, end at vi forstaar hinanden som Landsmænd, forpligtede til at leve under Landsmandsskabets, det vil sige Menneskelighedens Lov. Menneskelighed betyder Tolerance, det betyder Ærbødighed for Mennesket, for den menneskelige Værdighed og det enkelte Menneskes Værd.

Kald paa Stodderen, kald paa de onde Instinkter, paa Hadet, Misundelsen — alt det slumrer i os alle —, kald paa det, saa bryder det ud i lys Lue. Kald paa Kongen — han bor i ethvert Menneske, saa sandt som Mennesket er Guds Skabning.

Vi ønsker et Samfund, hvor Frihed og Menneskelighed kan leve. Vi tror ikke, vi kan konstruere det fra Bunden, for det kan ikke konstrueres, men vi tror, at vi kan bygge med paa det. Og vi vil bygge paa